

Sygn. akt II Ka 559/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Protokolant **Katarzyna Bojnicka**

w obecności Prokuratora **Adama Kolbus**

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2018 r.

sprawy przeciwko **K. G.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 178a§1 k.k.

z powodu apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 22 listopada 2017r. w sprawie IIK 322/17

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania w tym 100 (sto) złotych tytułem opłaty za II instancję;

Sygn. akt II Ka 559/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrowi Mazowieckiej oskarżyła K. G. o to, że:

w dniu 2 maja 2017 roku w miejscowości D. gmina B., po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości 1,41; 1,26; 1,10 promila alkoholu etylowego we krwi, w ruchu lądowym kierowała samochodem marki P. (...) nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 22 listopada 2017 roku w sprawie II K 322/17 orzekł:

1. oskarżoną K. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w a/o czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k skazał ją i wymierzył karę grzywny 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych jedna stawka;

2. na podstawie art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k., art. 63 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat i na poczet tego środka zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12 czerwca 2017 roku;

3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 5 000 (pięć) tysięcy złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

4. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – 293, 83 złotych i 100 złotych opłaty;

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej K. G.

Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a polegająca na naruszeniu:

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez nie uwzględnienie zasadniczych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonej, a mianowicie faktu, że nie ma żadnego bezpośredniego dowodu świadczącego za tym, że to oskarżona prowadziła pojazd w stanie nietrzeźwym, że rozstrzygnięcie opiera się na hipotezie tj. niedopuszczalnym założeniu winy oskarżonej, że poszlaki na których bazuje sąd I instancji nie wykluczają innej wersji zdarzeń i w konsekwencji tego dowolne uznanie winy oskarżonej

- art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie kto prowadził pojazd oskarżonej, a przy przyjęciu, że to była oskarżona to czy znajdowała się wówczas pod wpływem alkoholu na niekorzyść oskarżonej zamiast na jej korzyść.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonej nie była zasadna, zaś podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna nie wykazała, by Sąd I instancji dopuścił się uchybień w postaci naruszenia zasady in dubio pro reo, zasady swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prawidłowo ustalił i uzasadnił okoliczności sprawy dotyczące zarzucanego oskarżonej czynu. Sąd Okręgowy podzielił poczynione przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie kierowania oskarżonej pojazdem w stanie nietrzeźwości.

Odnosząc się do podnoszonego przez skarżącego naruszenia prawa procesowego należy zwrócić uwagę, że wywody obrońcy skarżącej są jedynie polemiką z oceną dowodów i ustaleniami poczynionymi przez Sąd Rejonowy. Ocena dokonana przez Sąd I instancji, odzwierciedlona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i jako taka pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk. Zeznania świadków K. S., M. U., R. N., A. P. są w tej sprawie podstawowymi źródłami, na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny i podlegają one weryfikacji z pozostałymi źródłami dowodowymi zarówno osobowymi, jak i nieosobowymi i są oceniane swobodnie. Sąd Okręgowy nie stwierdził przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w kierunku oceny dowolnej, wręcz przeciwnie ocena zeznań tych świadków została przeprowadzona drobiazgowo z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy. Fakt, że świadkowie nie widzieli, że oskarżona jechała samochodem, absolutnie nie świadczy o tym, że Sąd na podstawie ich zeznań stworzył hipotezę dotyczącą tego faktu. Oskarżona jechała sama, jechała z pracy, zjechała na pobocze, samochód dachował, bezpośrednich świadków nie było. Ze wszystkimi jednak wyżej wymienionymi świadkami miała do czynienia zaraz po zdarzeniu, udzielili jej pomocy. Wszystkim osobiście powiedziała okoliczności zdarzenia, mówiła, że jechała z pracy, była sama. Okoliczności podawane przez nią świadkom, a które spójnie i logicznie przekazali organom ścigania korespondują z okolicznościami zastanymi na miejscu zdarzenia.

Dowody z zeznań tych świadków są jednoznaczne i nie budzą żadnych wątpliwości, świadkowie nie uzgadniali wersji zdarzeń podawanej przez oskarżoną, nie mieli ku temu żadnych powodów. W realiach przedmiotowej sprawy zarzut obrazy art. 4 k.p.k. jest zarzutem całkowicie gołosłownym. Brak jest w uzasadnieniu apelacji wskazania, w czym przejawiać miałyby się złamanie zasady bezstronności. Co więcej analiza akt sprawy nie daje podstaw do twierdzenia, aby przed wydaniem rozstrzygnięcia Sąd był nastawiony w sposób kierunkowy, niekorzystny dla oskarżonej.

W związku z tym biorąc pod uwagę treść zarzutów apelacyjnych i treść uzasadnienia apelacji, należy stwierdzić, że skarżący naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady bezstronności upatruje w dokonaniu niekorzystnej dla niej ocenie dowodów, a w konsekwencji w wydaniu niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia.

Nieuzasadniony jest również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 410 k.p.k. Przypomnieć należy, że z naruszeniem tego przepisu mamy do czynienia w sytuacji, gdy Sąd orzekający w sprawie opiera swoje rozstrzygnięcie na materiale dowodowym nieujawnionym na rozprawie lub jedynie na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego (wyrok SN z 23 lipca 2008r. w sprawie VKK 12/08, LEX nr 438485). W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy nie poczynił ustaleń na podstawie dowodów nieujawnionych na rozprawie jak również poza sferą jego oceny nie pozostał żaden istotny dowód. Obrońca oskarżonej w swojej apelacji nie wskazał, aby doszło do sytuacji świadczącej o tym, że orzeczenie oparte zostało na dowodzie nieujawnionym na rozprawie. Jak również nie wykazał skutecznie, aby poza oceną Sądu Rejonowego pozostał jakiś ujawniony w sprawie dowód. Natomiast fakt dokonania oceny materiału dowodowego, w sposób który nie odpowiada interesowi procesowemu skarżącego nie uchybia dyspozycji art. 410 k.p.k.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał również podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 5§ 2 k.p.k. Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zawarty w art. 5§2 k.p.k. nakaz rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest, gdy Sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. W realiach tej sprawy należy stwierdzić, że Sąd I instancji nie powziął żadnych wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Wynika to w sposób jasny z pisemnych motywów wyroku. W związku z tym należy uznać, że Sąd Rejonowy, rozważając całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, nie naruszył zatem zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5§2 k.p.k. Apelujący, twierdząc, że takie wątpliwości Sąd winien mieć, w rzeczywistości kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe. Uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej, wskazał, na jakich dowodach oparł rozstrzygnięcie wyroku, wskazał, którym występującym w sprawie dowodom nadał walor wiarygodności, a którym tego waloru odmówił, prawidłowo ustalił występujący w niniejszej sprawie stan faktyczny i prawidłowo zakwalifikował postępowanie oskarżonej. Sąd również prawidłowo uzasadnił wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonej, mając na uwadze okoliczności zdarzenia oraz właściwości osobiste sprawcy.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podst. art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.